

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.924 van 25 januari 2002
in de zaak A. 67.247/VII-13.709.**

In zake : Patrick TALPE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat G. MARTYN,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Patrick TALPE op 22 januari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 24 augustus 1995 houdende bevestiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 29 april 1993 waarbij aan verzoeker slechts gedeeltelijk vergunning werd verleend voor de uitbreiding van een rundvee- en varkenshouderij, gevestigd te 8531 Bavikhove;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 23 november 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. DE KEYSER die, loco Advocaat A. PATYN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat G. MARTYN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een rundvee- en varkenshouderij uit, gelegen aan de Vierkeerstraat 121 te 8531 Bavikhove (Harelbeke), op de percelen gekadastraerd aldaar sectie B, nrs. 272g en 308k.

Oorspronkelijk beschikt verzoeker over een exploitatievergunning, gegeven onder het stelsel van het ARAB met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Harelbeke voor het houden van 480 mestvarkens, 286 zeugen en 145 gespeende biggen (in totaal 911 dieren).

Hij breidt zonder vergunningsaanvraag zijn inrichting uit met 285 dieren tot een totaal van 1.196 varkens en krijgt op 10 juli 1991 een bouwvergunning voor een stal voor nog eens 440 mestvarkens.

1.2. Rekening houdend met voorgaande uitbreidingen, vraagt verzoeker een exploitatievergunning onder het stelsel van het ARAB voor de uitbreiding van zijn inrichting tot een totaal van 1.636 varkens, 190 grote zoogdieren en 3.010 m³ mestopslag.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 29 april 1993 wordt de gevraagde vergunning volledig geweigerd, in essentie omdat de uitbreiding niet tot een gesloten bedrijf zou leiden, omdat het bedrijfsmatige mestoverschot tot verdere belasting van het grond- en oppervlaktewater zou leiden en omdat de bestendige deputatie het standpunt volgt dat bedrijven met meer dan 100 zeugen niet mogen uitbreiden met zeugen.

1.3. Met een ter post aangetekend schrijven van 14 september 1993 tekent verzoeker administratief beroep aan tegen voormeld weigeringsbesluit.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- de administratie volksgezondheid op 9 februari 1994 : ongunstig voor de gevraagde uitbreiding;
- het bestuur ruimtelijke ordening op 17 november 1994 : gunstig voor de gevraagde vergunning;
- de Vlaamse Landmaatschappij op 1 december 1994 : gunstig voor de gevraagde inrichting;
- het bestuur milieuvergunningen op 1 juni 1995 : ongunstig voor de gevraagde inrichting onder de volgende motivering :

“De bouwvergunningen voor 6 stallen dateren van vóór 01.12.1989.

Deze van stal 7, waarvoor nu een uitbreiding van de mestvarkensstapel wordt gevraagd, dateert van 09.07.1991, bijgevolg kan aangenomen worden dat de bouw van deze stal werd aangevat op een moment dat de aanvrager, op basis van de toenmalige criteria, mocht verwachten dat bepaalde afstandsregels

inzake ruimtelijke scheiding zouden worden gehanteerd t.o.v. andere hindergevoelige gebieden;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in een agrarisch gebied, dat rekening houdend met het totaal aantal dieren dat beoogd wordt in de inrichting te mogen houden, te weten 1.636 varkens en 125 runderen enerzijds en het aantal waarderingspunten anderzijds dat overeenkomstig de thans gehanteerde normen in functie van de conceptie van de stal kan worden toegekend, te weten 90 waarderingspunten anderzijds een ruimtelijke scheiding tussen de stal enerzijds en het dichtstbijgelegen woonuitbreidingsgebied anderzijds, is vereist van 300 meter;

Overwegende dat de afstand met het dichtstbijzijnde woongebied circa 200 m bedraagt in noordoostelijke richting en er zich op ongeveer 100 m zuidoostelijke richting een woonuitbreidingsgebied bevindt;

Overwegende dat de inrichting dus niet beantwoordt aan deze afstandsregel;

Overwegende dat bijgevolg de hinder, inherent aan de inrichting, zelfs mits strikte naleving van de op te leggen uitbatingsvoorwaarden, niet tot een voor de omgeving en het milieu aanvaardbaar niveau kan beperkt worden”.

1.4. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 24 augustus 1995 wordt het administratief beroep van verzoeker ongegrond verklaard en wordt het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie bevestigd, in essentie omdat aan de “overeenkomstig de thans gehanteerde technische normen in functie van de conceptie van de stal” minimum afstand van 300 meter tot een woonuitbreidingsgebied niet is voldaan;

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat het annulatieberoep onontvankelijk is, daar het de bestendiging van een onwettige toestand betoogt;

2.2. Overwegende dat met de in het geding zijnde vergunningsaanvraag verzoeker beoogt een onwettige toestand naar de toekomst toe wettig te maken; dat er aldus geen bestendiging van een onwettige toestand werd beoogd; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht; dat verzoeker “in hoofdorde” doet gelden dat ten tijde van zijn “vergunningsaanvraag” geen afstandsregels bestonden, zodat de gevraagde uitbreiding niet kon worden geweigerd wegens enige verbod- of afstandsregel; dat verzoeker “in ondergeschikte orde” betoogt dat Vlarem II niet correct werd toegepast, aangezien de gevraagde uitbreiding betrekking had “op een onderdeel van een bestaande inrichting dat niet aanzienlijk wordt veranderd (artikel 3.2.2.2. Vlarem II)” en dat in dergelijk geval de verbods- en afstandsregels van evengenoemd besluit niet van toepassing zijn; dat, tenslotte, verzoeker doet gelden dat de overweging in het bestreden besluit dat de hinder, inherent aan de gevraagde uitbreiding, ook mits naleven van de op te leggen uitbatingsvoorwaarden, niet tot een voor de omgeving en het milieu aanvaardbaar niveau kan beperkt worden, niet de weigeringsbeslissing kan schragen daar uit het bestreden besluit niet blijkt welke hinder er is en waarom deze niet tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kan worden beperkt; dat hij desbetreffend beklemtoont dat uit een voorgelegde petitie 8 van de 9 naaste burens bevestigd hebben dat zij geen last hebben van de meest voorkomende hinder tengevolge van de exploitatie van het landbouwbedrijf;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij op het “in hoofdorde” aangevoerd onderdeel antwoordt dat Vlarem II op verzoekers vergunningsaanvraag wel degelijk van toepassing is, vermits het in werking is getreden op 1 augustus 1995 en het bestreden besluit dateert van 24 augustus 1995; dat, wat het “in ondergeschikte orde” aangevoerd onderdeel betreft, zij vooreerst betoogt dat verzoeker artikel 3.2.2.2. van Vlarem II uit zijn context haalt, dat paragraaf 1 van dit artikel inhoudt dat alle bepalingen van Vlarem II “van rechtswege” van toepassing zijn op aanzienlijke wijzigingen van bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 worden doorgevoerd en dat paragraaf 2 van hetzelfde artikel inhoudt dat die regels “niet van rechtswege “ van toepassing zijn op de na 1 januari 1993 toegevoegde onderdelen die geen aanzienlijke wijziging vormen, hetgeen evenwel niet betekent

dat de overheid deze niet zou kunnen opleggen in beslissingen over dergelijke vergunningen; dat zij op haar beurt in ondergeschikte orde doet gelden dat het bestreden besluit nergens verwijst naar de bepalingen, laat staan naar de afstandsregel, vastgelegd bij Vlarem II, dus ook niet naar de afstandsregel van artikel 5.9.4.4.; dat zij meent binnen haar beleidsvrijheid terecht te hebben geoordeeld dat met een totaal aantal van 1.636 varkens en 125 runderen enerzijds en een ondertussen in werking getreden afstandsregel van 300 meter anderzijds, een afstand van circa 100 meter tot een woonuitbreidingsgebied niet voldoende is om de hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat zij betoogt dat de aan een varkens- en rundveehouderij verbonden hinder dermate evident is, dat verzoeker wel degelijk weet over welke hinder het in casu gaat; dat, wat de neergelegde petitie van omwonenden betreft, zij opmerkt dat het milieurecht niet alleen de bescherming van de directe omwonenden beoogt, maar ook deze van de gehele omgeving;

3.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord er nog aan toevoegt dat, indien de overheid van oordeel was dat zij ook voor een niet aanzienlijke verandering de afstandsregels vastgelegd bij Vlarem II had moeten toepassen, zij alsdan minstens uitdrukkelijk had moeten motiveren waarom zij die regels ook op een niet aanzienlijke verandering toepast;

3.4.1. Overwegende dat de door verzoeker “in hoofdorde” weergegeven argumentatie dat op zijn vergunningsaanvraag geen afstandsregels konden worden toegepast, daar op het ogenblik van het indienen van de aanvankelijke vergunningsaanvraag geen afstandsregels golden, niet opgaat; dat immers, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de vergunningverlenende overheid, wanneer zij uitspraak doet over een exploitatie- of milieuvergunningsaanvraag niet gebonden is door de reglementering die van toepassing is op de datum van de aanvraag; dat zij, integendeel, ertoe gehouden is als orgaan van actief bestuur de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik van de uitspraak; dat op het ogenblik waarop het bestreden besluit werd genomen het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) reeds

in werking was getreden en diende te worden toegepast; dat dit besluit wel degelijk in afstandsregels voor nieuwe en bestaande varkenshouderijen voorzag; dat het onderdeel niet gegrond is;

3.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel “in subsidiaire orde” betreft, dat de bestreden weigering als volgt is gemotiveerd :

“Overwegende dat o.m. rekening houdend met het aantal dieren dat beoogd wordt in de inrichting te mogen houden, te weten 1.636 varkens en 125 runderen, overeenkomstig de thans gehanteerde technische normen in functie van de conceptie van de stal een ruimtelijke scheiding tussen de stal enerzijds en het dichtstbijgelegen woonuitbreidingsgebied anderzijds, is vereist van 300 meter;

Overwegende dat de inrichting dus niet beantwoordt aan deze afstandsregel;

Overwegende dat de hinder, inherent aan de gevraagde uitbreiding, ook mits naleving van de op te leggen uitbatingsvoorwaarden, niet tot een voor de omgeving en het milieu aanvaardbaar niveau kan beperkt worden”;

dat wordt vastgesteld dat de eerst geciteerde overweging quasi integraal werd overgenomen uit het advies van het bestuur milieuvergunningen van 1 juni 1995; dat dit advies bezwaarlijk kan zijn gesteund op Vlarem II van 1 juni 1995, daar dat besluit pas op 31 juli 1995 in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt; dat trouwens ook nergens in dat advies wordt verwezen naar het op komst zijnde Vlarem II; dat ook het bestreden besluit noch in zijn aanhef, noch in zijn overwegingen ook maar enige verwijzing naar Vlarem II bevat; dat in het bestreden besluit nergens wordt verduidelijkt waarop de “thans gehanteerde technische normen” zijn gesteund; dat wel wordt vastgesteld dat deze normen en de daaruit voortvloeiende gehanteerde afstandsregel volledig overeenstemmen met het bepaalde in artikel 357, § 2, 3°, van het oud Vlarem II van 7 januari 1992, dat door de Raad van State bij arrest nr. 52.260, de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, werd vernietigd; dat dienvolgens uit het bestreden besluit geenszins blijkt dat de verwerende partij de vergunningsaanvraag heeft getoetst, laat staan correct heeft getoetst, aan de bepalingen van Vlarem II met inbegrip van de eventueel toepasselijke overgangsbepalingen; dat de verwerende partij dan ook niet blijkt te hebben onderzocht of op de

vergunningsaanvraag van verzoeker de afstandsregels vastgelegd in Vlarem II voor wat betreft varkensstallen dienden te worden toegepast; dat het tweede onderdeel in de besproken mate gegrond is;

3.4.3. Overwegende, wat de kritiek van verzoeker op de laatst geciteerde overweging betreft, dat anders dan wat verzoeker meent, deze overweging geen afzonderlijk weigeringsmotief vormt, maar enkel geldt als een algemeen besluit uit de voorgaande overwegingen, namelijk de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de inrichting van verzoeker en het woonuitbreidingsgebied; dat de desbetreffende kritiek van verzoeker dan ook niet dienstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 24 augustus 1995 houdende bevestiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 29 april 1993 waarbij aan Patrick TALPE slechts gedeeltelijk vergunning werd verleend voor de uitbreiding van een rundvee- en varkenshouderij, gevestigd te 8531 Bavikhove.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig januari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samen-
gesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.